

- Till Krk åker vi, sa Ingenjörn. - Dit är det inte långt om man vill komma till Medelhavet. Dessutom skulle Vera säkert må bra av en långresa igen. Vera är Ingenjörns ögonsten, egenhändigt byggd på chassit av en Volvo 164, årsmodell 1970.

Vera har tidigare varit på Mallorca, via bilfärjan från Barcelona. Hon har också kryssat bland lavendelfälten i Provence, vindlat sig fram på branta alpslutningar och besökt vinfält både här och där. Men nu var det som sagt tre år sen den senaste långresan. Den som tog oss över Nordsjön till England med rundurer i framför allt Yorkshire och besök på Morganfabriken.

På resan till Mallorca steg motortemperaturen till kokpunkten gång på gång, vilket åtgärdades med två liter vatten var tjugonde mil. Stressande! Så småningom kom Ingenjörn på att topplockspackningen läckte. Men det var först på hemresan och efter det att han hos vännerna på Mallorca tillbringat flera dagar med att undersöka Veras inre, medan jag själv låg i poolen.

I England regnar det en del. Det mårde inte Vera bra av. Vatten trängde in på fördelardosan och hon hostade högst betänkligt, inte minst vid känsliga tillfällen - på motorväg eller när tider skulle passas.

Jag mindes också hur jag i ett litet samhälle utanför Leeds, och från hotellfönstret medan mörkret föll, betraktade Ingenjörn som böjd över Veras motorhuv kämpade med batteriet som sinade. Det visade sig efter ett tag att en säkring till laddningen gått sönder.

Det var med de här incidenterna i minnet som jag tvekade lite när Krk kom på tal. Trots att Ingenjörn förklarade att ön i Kroatien i stort sett låg nästgårds.

Ingenjörn, maken, är 72, själv fyller jag inom kort 70. Man vet aldrig.... Så okej, vi åker.

Solen sken när vi lämnade Västerhaninge, det gjorde den också över Skanssundet som vi korsade med Vägverkets färja, eftersom bron i Södertälje var under reparation.

Vi tog färjan över Skanssundet

Den fortsatte att skina ända ner i Småland, men där började molnen torna upp sig och strax söder om Ljungby kom skyfallet, som fick Vera att hosta så att hela hon ryckte. Ingenjörn stannade vi väggkanten. Nu var han förberedd. En plåt placerades på kylaren framför generatoren.

Övernattning i Bjärred, dagen därpå bron över Sundet ner till Gedser, varifrån vi inte reserverat färja till Rostock, vilket man helst ska göra i juli månad. Nu hade vi tur. En större båt hade satts in och under väntetiden hann jag reservera rum för natten. Jag faller för hemsidans vackra trädgårdsbilder och namnet på B&B:et: "*Gartenidylle*" i Sandau.

Ett bra val, visar det sig. Rummet har egen ingång från trädgården och trädgården är verkligen fantastisk. En fantasifull oas. På kvällen går vi till byns Gasthaus, äter middag och efter det sätter vi oss i ett stort rum med en jätteskärm, där byns fotbollsentusiaster över en sejdel öl bänkat sig för att se Tyskland slå Frankrike i semifinalen i EM. Men det är Frankrike som vinner och publikens besvikelse är stor, även värdhusvärdens, som hoppats på att få sälja mycket öl till söndagens final.

Nästa år, 2017, är det 500 år sedan Luther spikade upp sina 95 teser på slottskyrkans port i Wittenberg. Det är värt att notera, tycker vi och kör till staden och kyrkan där det begav sig. Vi passar också på att titta på Luthers bostad där han bodde med sin Katharina von Bora och deras sex barn. Huset är stort som ett slott.

Vera får inte följa med fram till slottskyrkan i Wittenberg, där Luther 1517 spikade upp sina 95 teser. Hon får snällt vänta på en parkeringsplats, men har i alla fall kyrktornet inom synhåll.

Att reservera rum i förväg gör vi inte när vi åker med Vera. Det löser sig alltid, även om det kan ta lite tid ibland. I Eisenberg lämnar vi motorvägen, kör upp i stadens centrum, ända upp till torget. Där ligger "Hotel Mohrenbrunnen", där alla rum är reserverade, men där ett återbud ger oss rum för natten. Byggnaden hyste runt sekelskiftet ett paraplymakeri. I dag är alla rum helrenoverade.

Vi har tidigare passerat Bayreuth, men inte tagit oss tid att titta på Wagners villa Wahnfried. Det gör vi nu innan vi susar vidare söderöver och mot nästa mål: Salzburg.

Vera framför Villa Wahnfried

Det är värmebölja, Veras naturliga luftkondionering räcker inte långt, och när jag hasar fram till gränsstationens bensinmack i den 32-gradiga värmen för att köpa den nödvändiga *vignetten* för 8.80 euro att klistra på framrutan känner jag mig svimfärdig. Vi ska inte använda de österrikiska motorvägarna speciellt mycket, Vera föredrar de mindre vägarna, men klistermärket kan behövas vissa sträckor.

Vi passerar gränsen och häpnar när vi ser bilkön i mötande körfält som fortsätter kilometer efter kilometer. På väg in i Tyskland måste alla visa pass på grund av flyktingkrisen. Kommer vi bli tvungna att om några veckor stå där på vägen i gassande sol timme efter timme. Det klarar vi inte, säger jag till Ingenjörn. Fast att oroa sig i förväg är bara onödigt. Det visar sig att på småvägarna över gränserna är det ingen kontroll alls.

I Salzburg bor vi i stadens utkant hos familjen Strasser i Haus am Moos på rekommendation av grannen Birgitta i Västerhaninge. Perfekt ställe. Utanför går bussen direkt in till Salzburgs centrum, så Vera får snällt vänta i Strassers trädgård, medan vi beser Mozarts hus och folkdansfestivalen, där pigga herrar i *lederhosen* och med rakborstar i hattarna svänger om med alerta damer i *dirndl*klänningar på en scen nedanför slottet.

Livat i Salzburg, där det är folkdansfestival.

Vi tar motorvägen från Salzburg ner till Italien.

Ner till Italien och Udine tar vi ändå motorvägen. Då går det undan. Inte så mycket alp-känsla, men ändå vackert och man kan ju lämna motorvägen för en paus - dock inte vid några rastplatser vid motorvägen. De är bannlysta. Nej, här gäller byarna. Som den i Rennweg. Motorvägens buller tonar bort, plötsligt hör vi fågelsången, passerar sluttningar med överdådig blomning, röda vallmor, gula och vita prästkragar, vidare ner på ett torg, där folk i godan ro intar sitt kaffe. Snart sitter vi själva där - i lugnet.

Blommande alpssluttning utanför byn Rennweg.

Det är 35 grader varmt när vi kör in i Udine, som inte platsar på listan över Italiens mest pittoreska städer. Men staden ligger bra till med tanke på vår slutdestination. Nu är det 35 grader varmt. Inte en vindpust. Vi suckar. På turistbyrån, där det är svalt, kan vi välja mellan flera B&B. Ett rum med egen ingång från trädgården till ett privat, pampigt stenhus i tre våningar. Klätterrosor på det järnsmidda staketet, sturnor, mogna äpplen, buskar med blommande hortensia. Badrummet, supermodernt, allt så estetiskt. Ägarinnan är konstnärinna. Det märks. Jo tack, här bor vi gärna!

Trieste - vi susar förbi. Fem mil från Rijeka. Vera hostar i värmen, temperaturen stiger. Hon mår inte alls bra. In på en parkeringsplats, fram med verktyglådan, maken skruvar, ställer upp tändningen, tomgången likaså och minskar brytaravståndet.

Fem mil från Rijeka i Kroatien. Dags att ta fram verktyglådan. Vera mår inte alls bra.

Och se, det hjälper. Snart passerar vi Rijeka, når bron till Krk, kör ner i byn Malinska, till en turistbyrå. Kläderna klibbar på kroppen. Luften står stilla. "Hjälp, vi behöver någonstans att bo!"

En liten lägenhet, nyrenoverad, i fru Petracs sommarhus, blir det. Med en altan varifrån vi har vacker utsikt över Medelhavet. Två höga träd når upp till altanräcket, ett azaleaträd och ett neriumträd. Båda rikligt blommande i lavendelblått och lysande ceriserosa. Skönt att få stanna upp och ge Vera lite lugn och ro efter körningarna i hettan.

Vi hyr en lägenhet av fru Petrac i samhället Njivice.

Fast lite får hon förstås röra på sig under dagarna som följer. Ön måste beses. Staden Krk förstås. Tur att Vera är liten, för här är det trångt på parkeringsplatserna. Trånga gränder vindlar hit och dit, borgen från 1100-taket med muren som möter havet hyste den regerande släkten Frankopan i många år. Överallt på Krk får vi en portion historia serverad. I Krk fanns en romersk bosättning redan på 300-talet efter Kristus och i byn Omisalj, första orten efter bron från fastlandet, tittar vi på resterna av den romerska bosättningen Fulfinum. Där är det årlig fest medan vi är kvar på ön. Inträdesbiljetten är ett lerkrus, som säljs vid entrén av två unga kvinnor svepta i vitt och med remsandaler på fötterna.

Idylliska städer är det gott om.

Perfekt parkeringsplats i Krk.

Fast det som mest imponerar i Fulfinum är kyrkan från 300-talet. Väggarna står kvar och det är runt ruinen som festen äger rum.

Resterna av kyrkan i Fulfinum.

Tidsenligt klädda festdeltagare.

En av dagarna får vi bekanta oss med boran, den oberäknliga vinden som drar ner från norr, från inlandet och ut mot kusten. Då åker vi över till andra sidan ön och Vrbnik, staden som formades av kroater på 900-talet och som är pittoresk så det förslår. Från en höjd tittar vi ner på vågorna som rasande kastar sig mot klipporna.

Bad? Jo då, från vår lägenhet i Omisalj går vi nedför sluttningen till sandstranden, där vi gärna doppar oss. Sen går vi raskt hem till terrassen och solar i skydd av hibiscus- och neriumblommorna.

Häftiga vågor - ett resultat av boran.

Vi lämnar Krk en söndag förmiddag. Det är lugnt på vägarna trots att det är slutet av juli. Vid gränsen till Slovenien handlar vi den nödvändiga *vignetten* för motorvägen. Vi ska bara åka någon timme på den, så 15 euro känns dyrt, men...

Snart passerar vi åter italienska Udine, och fortsätter sedan uppåt i de italienska Dolomiterna, där bergen häftigt tornar upp sig runt Vera. Hela tiden blir vi omkörda av motorcyklister eller så kör vi själva om cyklister. I Calalzo di Cedore tar vi in för natten.

Dagen därpå får vi en fin resa förbi Cortina som ligger omgärdad av vackra alptoppar. Vägarna är stundtals smala och krokiga, det går långsamt och åter hör vi fåglarna och känner dofterna från träd, jord och blommor.

I Dolomiterna.

Många tunnlar åkte vi igenom.

Motorväg över Brennerpasset. Strax före österrikiska gränsen kör vi av för att åka över gränsen på en mindre väg. Ingen gränskontroll. Det är det inte heller några timmar senare när vi åker över gränsen till Tyskland och staden Füssen.

I idylliska Füssen med gamla hus och gränder äter vi resans bästa middag på en restaurang som vår B&B-värdinna rekommenderar. Den hade vi aldrig hittat själva. En oansenlig skylt vid gatan och en kort passage till en innergård, där maten serveras.

De flesta som kommer till Füssen kommer säkert dit för att se slottet Neuschwanstein som ligger strax utanför. Trots hettan promenerar vi de 40 minuterna uppför branten - i lämmeltåget av turister - för att titta på sagoslottet som ses som förebilden till Disneys Törnrosaslott. Det som byggdes av kung Ludvig II av Bayers så sent som på 1860-talet.

Slottet Neuschwanstein.

I Bayern följer oss honungsdoften av blommande gulmåra mil efter mil. Nåja, gödsellukten tar över emellanåt. Värmeböljan släpper inte taget, men nu verkar det som om Vera klarar höga temperaturer bättre.

Vi undviker större städer, kör därför förbi Würzburg, siktar in oss på orten Werneck och får nu resans bästa rum, nyrenoverat, med *walk in closet* och ett enormt badrum på Brauereigasthof. I vårt rum hänger en stor svartvit bild som visar hur ägaren och bryggaren vid sekelskiftet tillsammans med sin familj intar förfriskningar i värdshusets *Biergarten* vid den pampiga fontänen och under stora, skuggiga träd. Det ser likadant ut här i dag, så till kvällen sitter vi där, vid samma fontän och äter en god middag.

Ett favoritområde i Tyskland är Thüringen med böljande natur och vackra skogar. Skulle vilja åka runt här i lugn och ro en vecka, inte bara bo en natt och sedan köra vidare. Som vi gör nu. Men Quedlinburg tänker vi inte hoppa över den här gången. Ligger i staten Sachsen-Anhalt, alldeles norr om Harz som jag också skulle vilja titta närmre på.

I Thüringen med böljande natur och vackra skogar.

I Quedlinburg.

I Quedlinburg finns Tysklands äldsta bevarade korsvirkeshus, säger turistboken. Från 1300-talet och staden är verkligen värt ett besök. Med hundratals korsvirkeshus från olika sekler.

På slutet av en resa får man alltid lite bråttom. Så även på den här. Vi övernattar i Oschersleben, som det inte finns så mycket att säga om. Egentligen hade vi tänkt bo på ett annat ställe, men innehavarna hade åkt på semester. Hur hittar vi bland småvägarna? För tredje gången under resans gång får vi privat lots av en snäll bilförare som kör framför Vera.

Vid alla tre tillfällena har det börjat med att man försöker förklara vägen för oss, i nästa steg har man gett upp och erbjudit oss lotsning. Första tillfället i Tyskland var på nerresan och då handlade det om en *umleitung* som gjorde att vi fick lots i flera mil. Så krångligt var det. Världen är full av hjälpsamma människor!

Sista natten i Tyskland siktar vi in oss på Bosau eller Plön i "holsteinska Schweiz" där vi tidigare bott. Men det är fullt överallt på hotellen, en vinfestival pågår i Plön. Nu får vi åka någon mil bort och ta in på resans dyraste ställe, ett exklusivt Landshotel, i privat regi, där ägaren svä-

var runt oss som Basil i Fawly Towers. Han vill absolut att Vera ska köras in ett garage, eller åtminstone förpassas bakom byggnaden. Ställets goda rykte skulle förmodligen ta skada om någon bil skulle bli stulen där. Och Vera är, säger han, så unik.

Trots den exklusiva miljön, nej det här är inte vad vi föredrar. Tråkigt, tycker vi.

Allt har sitt slut, Så även denna resa. Det är Puttgarden-Rödby, bron över Sundet med passkontroll. "Kul bil", tycker polisen som tittar mer på Vera än på våra identitetshandlingar. Den tråkiga E:4-an upp i landet. Fast i Gränna kör vi ändå av för att ta gamla riksettan upp till Ödeshög.

Skönt att komma ifrån E 4:an och långsamt ta sig fram på vägen mellan Ödeshög och Gränna.

Vid Skanssundet - nästan hemma!

Vi hade kunnat köra på bron i Södertälje, men vi väljer ändå Skanssundet över till Södertörn och avslutar färden som vi började. Sen är det bara slingervägen fram till Tungelsta och vi är hemma. I Västerhaninge. Vera har skött sig med den äran, så det blir nog en långresa till!